

djanje apostolov. Sin božji je s tem hotel apostolom pokazati, da vse narode enako ljubi in da želi videti vse enakomerno osrečene.

Poglejmo si pa le malo nekatere naše duhovnike, ki se nazivljejo in bi po pravem tudi imeli biti nasledniki učencev Kristusovih. Vsakogar, ki ni njihove narodnosti, črtijo kot svojega najhujšega sovražnika ter ga na najsravnnejši način napadajo in preganjajo, veliko milost pa mu že skažejo s tem, ako ga samo prezirajo in se ga ogibljejo. Ravno ti-le lažnjivi preroki so krivi, da

hudo, hudo vera peša,
voz nam le pod pot leti —

čudno se nam štrina meša —

je težko upat' boljših dnij!

Gotovo, le težko smemo se nadejati mirnejših razmer v našem javnem življenju, dokler se tem farizejem ne zamašijo temeljito njihova strupa polna zijala, ter se ne zavrnejo prav odločno v določene meje njihovega delokroga — in dostojnosti.

Vojska med Rusi in Japonci.

Dne 1. maja so bili Rusi pri Kiulienčengu ob reki Jalu od Japoncev občutljivo tepeni. Ruska četa je štela od deset do dvanajst tisoč mož ter je izgubila v tem boju štirideset častnikov in okoli dva tisoč mož, toraj približno eno petino svojega moštva, povrh pa še 28 topov. Zakrivil je ta poraz baje general Sasulič, ki je dal generalu Kaštalsinskemu povelje, da se ima brez obotavljanja z Japonci v boj spustiti, kljub temu da je vrhovni poveljnik vse ruske armade, general Kuropatkin strogo prepovedal se ob reki Jalu s sovražnikom v boj spuščati. Ako so ta poročila resnična, se bode Sasulič gotovo moral zagovarjati zaradi te svoje samovoljnosti. V vsaki vojni se pokažejo slučajji, da hočejo posamezni poveljniki s svojimi tovariši tekmovati in si pridobiti slavo, kar pa jim čestokrat spodleti. To se je godilo v vojski leta 1859. in 1866. na obeh straneh in v vojski leta 1870.—1871. je edino — le ugled in veljavnost cesarja Viljema te strankarije zabranila. Rusi se sedaj najraje umičejo pred Japonci iz Koreje. Kakor se da soditi, nameravajo sovražnika zvabiti za seboj v mandatarske planjave, kjer ga mislijo potem s vsemi svojimi silami napasti in ugonobiti, kar pa se jim znati ne bode tako lahko posrečilo, kakor si domnevaajo, kajti Japonci so jako oprezni, zviti pa tudi živarni ptički, ki se ne dajo na prvi mahljaj oplasiti. Neklo bode še mnogo človeške krvi, predno se bode vojska skončala. Oba nasprotnika sta za boj vneti do skrajnosti, kar je pokazalo dejstvo, da je Rusija odločno odklonila posredovanje, katerega ji je Angleška ponujala. Japonci pridno dovažajo svoje vojaštvo na Korejo, pri čemur jih Rusi skoraj čisto nič nadlegujejo.

Tudi na morju so v zadnjem času Japonci dobro predovali ter Rusom prizadjali mnogo škode. Uničili ali pa poškodovali so jim že precej bojnih ladij. Tartarško pristanišče in trdnjavo neprenehoma

bombardirajo, toda dosedaj se jim še ni posrečilo se tega važnega mesta polastiti. Dne 5. maja so Rusi potopili več japonskih ladij, ki so nameravali Port Artur zažgati. Moštvo potopljenih ladij se ni pustilo od Rusov rešiti ter se je z glasnimi hura-klici prostovoljno potopilo. Raje je šlo v smrt kakor v ujetništvo. Posamezni junaški čini fanatičnih Japoncev nas zares spominjajo na hrabre Špartance starega veka.

Iz Koroškega.

Žrtva klerikalne hujskarije.

Zadnje deželnozborske volitve na Koroškem, pri katerih so klerikalci vse svoje moči napeinjali, da bi spravili svoje privržence do zmage, terjale so tudi neko žrtev, ki se je dala nemirnim hujskačem tako daleč zaslepiti in zapeljati, da se je storila deležna takega djanja, za kojega kazenski zakon sprave terja.

Dogodek je bil sledeči. Pri koroških deželnozborskih volitvah koncem leta 1902 je klerikalna stranka med drugimi tudi nastavila kandidata, čegar izvolitev je bila do cela neverjetna in nezanesljiva. Bil je kmet Josef Kassl od sv. Valpurga pri Mostiču. Začeli so se politični nasprotniki napadati po časnikih in imenovani kandidat se je tako daleč spozabil, da je v nekem članku posestnika Jurja Pečarnika obdolžil krivde ali sokrivde umora nekega Smeričnika od sv. Valpurga, ki je v letu 1889 brez sledu izginil in se še dodanes ničesar ne ve o njem. Seveda je na to Pečarnik Kassla tožil, toda ker je poslednji pravočasno svojo trditev preklical ter tožitelja odpuščenja prosil, povrh pa se še zavezal vse stroške (200 kron) plačati, je Pečarnik od tožbe odstopil.

Orež nekaj časa pa je Kassl v klerikalnem časniku „Der Landbote“ zopet začel Pečarnika napadati ter ga imenovanega zločinstva dolžiti. Akoravno Kassl pod dotičnem članku ni bil podpisan, vendar je sum takoj na njega letel in Pečarnik ga je spet tožil, zraven pa tudi dotičnega odgovornega urednika, Marko Joos-a, prvega zaradi prestopka proti varnosti časti, drugega pa zaradi zanemarjenja svojih dolžnosti. Kassl je pri dne 4. t. m. se veršejoči obravnavi pred porotnim sodiščem v Celovcu tajil, da bi bil on dotične članke sestavil in uredništvu od „Landbote“ doposlal, Joos pa se je zagovarjal stem, da so dotični članki brez njegovega vedenja v natisk prišli. Priče so izpovedale, da je sum gledé umoritvije Smirčnika takoj na Pečarnika letel. Tudi se je Pečarnik dolžil oderuštva, kar pa se mu ni zamoglo dokazati. Tožitelja je zastopal dr. Maks Messiner, obtoženca pa je zagovarjal dr. Brejc. Pervi je prav pošteno ožigosal način političnega bojevanja klerikalnih hujskačev, ki s strupenimi puščami iz zasede streljajo na svoje napadnike, dr. Brejc pa je samo suhoparno tajil krivdo svojega varovanja. Svaril je celo porotnike pred eventualnim justičnim umorom. Porotniki so se blizo celo uro posvetovali. Predsednik